

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 52/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Viktorom Mlynekom, advokátom, Štúrova 43, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Svk/39/2022 z 30. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 26. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 2Svk/39/2022 z 30. apríla 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnou žalobou domáhal zrušenia rozhodnutia Okresného úradu Banská Bystrica, odboru opravných prostriedkov, referátu lesného hospodárstva č. OU-BB-OOP4-2020/030474-002 z 21. decembra 2020, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie podané proti rozhodnutiu Okresného úradu Žiar nad Hronom, pozemkového a lesného odboru č. OU-ZH-PLO-2020/007982-010 z 28. augusta 2020 (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“). Rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu

došlo k dočasnému vyňatiu na dobu od 1. júla 2021 do 30. júna 2023 špecifikovaných lesných pozemkov v katastrálnom území obcí [redacted] a [redacted] z plnenia funkcií lesov pre účely líniovej stavby „Vedenie 2 x 400kV [redacted] – lokalita [redacted]“ a súčasne sa ním obmedzilo využívanie tam uvedených pozemkov v katastrálnom území dotknutých obcí na drevoprodukčnú funkciu po dobu 80 rokov, keďže budú v identifikovanom období slúžiť ako bezlesie – ochranné pásmo vzdušného elektrického vedenia líniovej stavby. O správnej žalobe rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 73S/17/2021-140 z 19. mája 2022 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“) tak, že ju zamietol.

3. Proti rozsudku správneho súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť [podľa § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku], ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ považuje právne závery najvyššieho správneho súdu za arbitrárne. Najvyšší správny súd podľa neho svoj rozsudok riadne neodôvodnil, keďže sa nevysporiadal s argumentáciou uvedenou v jeho kasačnej sťažnosti.

5. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje, že sa nestotožňuje so záverom, že účastník konania na vykonávanie činnosti nepotrebuje osvedčenie udelené Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) a že nebolo potrebné k žiadosti o vydanie osvedčenia priložiť stanovisko obce o súlade s územným plánom. Tiež namieta, že sa kasačný súd vôbec nevysporiadal s tým, že pri vydávaní rozhodnutia neboli dodržané lehoty podľa Správneho poriadku a že ministerstvo o začatí administratívneho konania neupovedomilo všetkých známych účastníkov konania a neoznámilo im, že sa môžu vyjadriť k podkladu na vydanie osvedčenia.

6. Po ďalšie uvádza, že kasačný súd sa nesprávne vysporiadal s jeho argumentom, že administratívne rozhodnutia sú nezákonné už len v tom, že umiestnenie líniovej stavby má neexistujúci podklad (keďže absentuje existencia územného plánu obce). Namieta, že sa tiež nevysporiadal s tým, že stavebný úrad vo svojom rozhodnutí konštatoval súlad stavby s neexistujúcim územným plánom.

7. Ďalej namieta nesprávne vyhodnotenie doby platnosti osvedčenia na výstavbu predmetného energetického zariadenia (že táto už uplynula), ako aj to, že sa najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku nijak nevysporiadal s tým, že nikdy nedošlo k vykonaniu miestnej obhliadky na účel realizácie líniovej stavby. Tiež vyjadril nesúhlas so záverom, že 80-ročné obmedzenie užívania pozemkov nie je núteným obmedzením vlastníckeho práva a že na realizáciu stavby nebol potrebný jeho súhlas. Zároveň je toho názoru, že mal byť v postavení účastníka konania.

8. Uviedol, že v napadnutom rozsudku nebolo reagované na to, že líniová stavba nie je navrhnutá v súlade s územnoplánovacou dokumentáciou vyššieho územného celku.

9. Vyjadril nesúhlas s tým, že kasačný súd sa nevysporiadal s materiálnymi dôvodmi jeho kasačnej sťažnosti a tiež s ním vznesenou námietkou zaujatosti proti predsedovi senátu správneho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy (v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy:

11. Ústavný súd pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (IV. ÚS 633/2023).

12. Ústavná sťažnosť sťažovateľa smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu vydanému v systéme správneho súdnictva. V tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Taktiež treba mať na zreteli, že správne konanie nie je kontradiktórnym konaním rovnako ako rozhodovanie v správnom súdnictve vzhľadom na to, že jeden z účastníkov konania v správnom súdnictve je vždy orgán verejnej moci, ktorý rozhodoval o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom predmetom konania pred správnym súdom je v zásade preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 120/2024).

13. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhajiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhajiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia,

že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 680/2025).

14. Ústavný súd zároveň stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam. Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (I. ÚS 106/2023).

15. Ústavný súd sa v rámci svojich oprávnení oboznámil s obsahom ústavnou sťažnosťou napadnutého rozsudku kasačného súdu, pričom z neho zistil, že najvyšší správny súd najprv zosumarizoval sťažovateľom uplatnené kasačné námietky (pričom poznamenal, že sťažovateľova kasačná sťažnosť bola v značnej časti len sumarizáciou toho, ako sa správny súd vysporiadal s jednotlivými žalobnými bodmi a to bez zjavnej konkretizácie, v čom sťažovateľ vidí nesprávnosť záverov správneho súdu) a následne sa k nim pomerne obsiahlo aj vyjadril (na stranách 9 až 15 napadnutého rozsudku).

16. V rámci odôvodnenia najvyšší správny súd venoval pozornosť sťažovateľovým námietkam, pričom ústavnoprávne udržateľným spôsobom odôvodnil, prečo ich nepovažoval za dôvodné. Keďže je sťažovateľovi obsah napadnutého rozsudku dostatočne známy, ústavný súd ho preto na tomto mieste nebude podrobne rozoberať. Len pre doplnenie uvedie, že najvyšší správny súd v rámci napadnutého rozsudku poukázal (v bodoch 9 až 19 napadnutého rozsudku) aj na závery rozsudku správneho súdu (s ktorými sa stotožnil), z ktorých vyplýva, že už samotný správny súd poskytol pomerne vyčerpávajúce odpovede vo vzťahu k prejednáwanej veci. Zároveň najvyšší správny súd vo vzťahu k námietkam uplatneným zo strany sťažovateľa okrem vlastných záverov poukázal aj na predchádzajúcu judikatúru najvyššieho správneho súdu v obdobnej veci, ktorej závery uplatnil aj v tomto prípade. Okrem iného jasne aj s odkazom na relevantné právne predpisy a svoju judikatúru odôvodnil, prečo námietky vznesené sťažovateľom týkajúce sa priebehu územného konania, núteného obmedzenia vlastníckeho práva, namietania ne/verejnoprospešnosti líniovej stavby, platnosti osvedčenia o súlade stavby so štátnou energetickou politikou, ako aj toho, že konanie o vyňatí [REDAKOVANÉ] pozemkov malo predchádzať územnému konaniu, či otázky vzniku účastníctva sťažovateľa v zisťovacom konaní a zaujatosti predsedu senátu správneho súdu nie sú dôvodné. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a po zohľadnení záverov kasačného súdu v ňom uvedených preto ústavný súd dospel k záveru, že kasačný súd sa s kasačnou sťažnosťou sťažovateľa vysporiadal ústavnoprávne udržateľným spôsobom.

17. Ústavný súd sa v rozsahu svojej právomoci z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu presvedčil, že obsahuje jasné a zrozumiteľné odôvodnenie. Napadnutý rozsudok nie je možné označiť ani za arbitrárny. Ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný postupy a hodnotenia správnych súdov nahrádzať a za týchto okolností nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho správneho súdu. Napokon zároveň konštatuje, že sťažnostné námietky

sťažovateľa majú (v podstate) charakter bežnej polemiky na úrovni zákona a zisteného skutkového stavu, ktorá v zásade ani nemá ústavnoprávny charakter.

18. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019).

19. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

20. Právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov a následne prieskumnej činnosti ich rozhodovania v rámci správneho súdneho konania. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci prejednávané v správnom konaní, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)]. Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých veciach, kde sa správne konanie považuje za konanie trestné.

21. Prihliadajúc na skutočnosť, že vo veci sťažovateľa správne orgány neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľa nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (ak by však išlo o použiteľnú referenčnú normu, vecný záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti by bol vzhľadom na rovnorodý charakter dotknutého práva vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy rovnaký).

III.3. K namietanému porušeniu čl. 13 ods. 4 ústavy:

22. Z hľadiska namietaného porušenia čl. 13 ods. 4 ústavy je potrebné uviesť, že ide o všeobecnú klauzulu, za akých podmienok možno obmedzovať základné práva a slobody, pričom vo vzťahu k základnému právu vlastníť majetok tu existuje konkrétne ustanovenie, a to čl. 20 ods. 4 ústavy. Preto aj v tejto časti bola ústavná sťažnosť odmietnutá s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

III.4. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu:

23. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zároveň namietal aj porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok ústavy nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje

sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie ústavy treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že z napadnutého rozsudku nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do už uvedených práv sťažovateľa a preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavnú sťažnosť aj v tejto časti.

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu